

Sedmičkové lokály - hotely IV.

24.1.2024 - | Městská část Praha 7

Na začátku dvacátých let se výrazně proměňuje jeden z podniků, o kterých byla už v našem seriálu řeč - totiž hotel U Kutílků na tehdejší Belcrediho třídě.

Už v roce 1909 objekt zakoupil Rudolf Ráž s manželkou. Ráž nebyl v oboru nováčkem, pocházel z Mořiny u Berouna, začínal jako provozovatel jedné z výletních restaurací v Karlově Týně (Karlštejně), v roce 1906 přesídlil do Prahy -nejprve na Žižkov, kde několik let vedl restauraci Na Tetíně v tehdejší Palackého ulici. O tři roky později se přesunuje na Letnou, kde z rukou dědiček přebírá zavedený restaurant a hotel U Kutílků.

Tisíce hostů denně

Rážovy plány na přestavbu hotelu odložilo vypuknutí první světové války, po ní se majitel pustil nejprve do kompletní přestavby zadního traktu domu, ve kterém vznikl sál s kapacitou přesahující tisíc osob. V roce 1924 zde také začal provoz kina s názvem Belvedere (fungovalo až do poloviny osmdesátých let minulého století).

O dva roky později otevřel Ráž pension se 45 pokoji. V hlavě ale už tehdy nosil plán na vybudování skutečně moderního velkoměstského hotelu. Tuto přeměnu se nakonec podařilo provést ve druhé polovině třicátých let, kdy dle návrhu architekta Jana Chládky proběhla skutečně ambiciózní konverze původního penzionu v moderní, luxusní hotel. Staronový podnik, už pod vedením Rážova syna Otty, byl otevřen na jaře 1937. Jednalo se, jak se píše v dobovém reklamním materiálu, o „jedinečný podnik hostinského podnikání“. Kromě hotelu se 150 lůžky zde bylo možné navštívit elegantní kavárnu, restauraci nabízející českou a francouzskou kuchyni nebo bufet s „velkoměstským provozem“. Velkým lákadlem byl také noční bar s názvem Memphis. V již zmíněné zadní části komplexu (v ulici Františka Křížka) fungovalo zvukové kino a velký sál jako „největší denní dancing s varietním programem“, ve kterém vystupovalo pět jazzových sólistů. Tyto podniky, alespoň dle sdělení reklamního textu z roku 1939, navštěvovalo 10 000 lidí denně.

Hotel Belvedere, jako jeden z mála podniků svého druhu, přežil i znárodnění a fungoval prakticky po celé období socialistického hospodářství. Na počátku osmdesátých let minulého století jej provozoval podnik Restaurace a jídelny v Praze 7, z hlediska nabízených služeb patřil do prostřední kategorie B. Ubytovat se zde mohlo až 170 hostů v 87 převážně dvoulůžkových pokojích, přičemž 16 z nich mělo i vlastní koupelnu. K hotelovému provozu patřila i restaurace s kapacitou 200 hostů, která se počítala k luxusnějším podnikům, čemuž odpovídalo i její zařazení do tzv. II. cenové skupiny. Stále také fungoval noční bar Memfis, otevřený denně kromě neděle a pondělí od 21. do 3. hodiny ranní. Kniha Průvodce pražským pohostinstvím z roku 1982 také zmiňuje využití společenského sálu hotelu: „Po celý rok kromě letní přestávky si až 400 hostů může každé pondělí a čtvrtek zatančit s dechovkou, v sobotu a v neděli s moderní taneční hudbou (diskotéky).“

„Lepší podnik“

Ve dvacátých letech minulého století ale na Letné vzniká i další hotel, který se od počátku orientuje na movitější klientelu. Novostavbu v Ověnecké ulici, jejímž investorem byli manželé Kirchbergerovi, provedl v letech 1921–1923 tehdy začínající architekt Ing. Alois Krofta (1888–1958). Podnik dostal jméno Splendid, snad na základě inspirace stejnojmenným „kolegou“ v belgickém Ostende i jinde. Jak už bylo řečeno, jednalo se od počátku o „lepší“ podnik, klientelu si měl najít mimo jiné mezi návštěvníky akcí společnosti Pražské vzorkové veletrhy na blízkém Výstavišti. Hotel byl otevřen na počátku roku 1924 a tisk nešetřil chválou: „... nový hotel Splendid na Letné Bubenči v ulici

Ovenecké, sympatický již svou skvostnou polohou u největšího sadu našeho – Královské obory, odkud čerpá svěží vzduch do svých moderních, komfortně zařízených síní, ať již to jsou místnosti kavárny a restaurace, nebo pokoje samy. Čistota a svěžest svítí po všech prostorách a klid, prýstící ze zelené stráně blízké Obory, přímo sugeruje nerušený spánek.“ Vzletná slova ovšem zřejmě příliš nekořespondovala s reálnou ekonomickou situací podniku. Mezi návštěvníky Prahy i zdejšími se ale stal populárním a zprávy v tisku mu dodávaly lesk zmínkami o návštěvách slavných hostů – už v květnu 1924 zde například několik nocí strávil francouzský literát a nositel Nobelovy ceny Romain Rolland.

Majitelka hotelu Božena Kirchbergerová však zápasila s neschopností splácet úvěr na stavbu hotelu a celý podnik šel již v na počátku roku 1926 do konkurzu. V jeho rámci hotel koupila firma Hotelová a restaurační společnost Splendid, která celý podnik v červenci 1927 pronajala Jaroslavu Šindelářovi, dlouholetému provozovateli dalšího pražského luxusního hotelu U Saského dvora. Nový majitel nezhájil svou „vládu“ příliš šťastně, v květnu 1926 provedla pražská policie v hotelu razii zaměřenou na tehdy nelegální hazardní hry. V síti uvázla osmičlenná skupina, která v hotelovém pokoji v 1. patře hrála ruletu. Dle zpráv z dobového tisku bylo zabaveno: „1420 korun, rouletový stroj, mnoho žetonů, zelená pokrývka, pokrývka označená číslicemi, hrábě, lopatka, několik sad karet ke hře chemin de fer a maccao“. Na osm účastníků tohoto dýchánku a také na ředitele hotelu podali kriminalisté trestní oznámení.

Trampoty paní Boženy

Poměrně krátká epizoda v podobě vlastnictví hotelu Splendid Boženou Kirchbergerovou měla ovšem dohru. Dva roky po konkurzu byla Božena Kirchbergerová zatčena a obviněna z úmyslného úpadku a zpronevěry a v březnu 1928 stanula před senátem zemského trestního soudu v Praze. Obžaloba jí kladla za vinu hned několik prohřešků.

Do problémů ji zřejmě zprvu dovedla obrovská investice do stavby hotelu Splendid – sama měla před stavbou hotelu vlastních půl milionu korun, zbytek investice kryla úvěry. Ve své obhajobě uvedla, že rozpočet na stavbu byl překročen o 1,5 milionu, navíc musela koupit i sousední objekt za 600 000 korun. Nutnost splácení úvěrů řešila dalšími půjčkami a dostala se do spirály, ze které nebylo cesty ven. Své potíže vysvětlovala také špatným zdravotním stavem a nutností starat se sama (po rozluce s manželem) o čtyři nezletilé děti. Zároveň se ale prezentovala jako úspěšná podnikatelka, která během války vlastnila realitní kancelář a stala se sama majitelkou řady nemovitostí.

Žaloba se ovšem snažila poukázat spíše na Kirchbergerové problematické obchody – například si v roce 1926 pořídila luxusní šestimístný automobil Laurin a Klement v ceně 80 000 korun, v hotovosti ovšem zaplatila jen 20 000, zbytek měla uhradit prostřednictvím měsíčních splátek. Místo splácení však auto prodala dál. Podobně si pořídila i klenoty v hodnotě 110 000 korun, přičemž za ně zaplatila jen necelou polovinu. I v době, kdy jí již hotel Splendid nepatřil, vystupovala stále jako jeho majitelka, navíc se vydávala za vlastníci zámku Sychrov, spolumajitelku lázní Nová Ves a dalších aktiv. S touto legendou pak oslovovala potenciální investory a několikrát byla úspěšná.

Soud však nakonec dopadl pro Kirchbergerovou velmi dobře, byla odsouzena pouze za zaviněný úpadek na čtyři měsíce podmíněně s odkladem na dva roky. Možná sehrál roli její šarm, Božena Kirchbergerová byla vyhlášená krasavice, na počátku dvacátých let údajně vyhrála soutěž krásy v Karlových Varech. Na druhou stranu asi i proto byl celý případ šavinatým soustem (nejen) pro bulvární tisk a téměř každá zmínka o kauze obsahovala zmínku o hotelu Splendid. To na podnik nevrhlo nejlepší světlo, ačkoli s ním hlavní aktérka neměla dávno nic společného. Pro úplnost je třeba dodat, že odvolací soud změnil Kirchbergrové trest na nepodmíněný, ovšem amnestie vyhlášená u příležitosti 10 let trvání republiky jí přinesla milost. Bývalá hoteliérka už ale zůstala na scestí. V roce 1936 byla opět obviněna ze zpronevěry. O rok později se dokonce zapletla do obchodu s drogami – když byl před domem na Holešovickém (dnes Ortenově) náměstí nalezen v bezvědomí

herec František Klofáč, zjistilo se, že je silně intoxikován morfiem. Stopy vedly právě do onoho domu, kde, jak se později ukázalo, mu drogu prodala Božena Kirchbergerová, vystupující pod jménem Maximová, se svým partnerem Rudolfem Starkem.

Hotel Splendid ale fungoval dále, bez ohledu na trampoty své zakladatelky. Ve třicátých letech prošel rekonstrukcí, v letních měsících se hoteloví hosté nebo prostí návštěvníci mohli občerstvit v hotelové zahradě. Hotel se stal oblíbeným místem pro pobyt sportovců, velmi často například hostil fotbalové týmy, které se chystaly na odehrání zápasů na jednom ze stadionů na blízké Letenské pláni nebo ve stánku AC Sparta.

Podobně jako Belvedere, také Splendid fungoval i během minulého režimu, a to dokonce ve stejné kategorii B. V první polovině sedmdesátých let minulého století prošel zásadní rekonstrukcí, po znovuotevření v roce 1978 nabízel ubytování ve 14 jedno- a 31 dvoulůžkových pokojích. K dispozici byla také restaurace, denní bar a stylově vybavená Znojemská vinárna. Existence hotelu Splendid se uzavřela až v první dekádě nového milénia.

<https://www.praha7.cz/sedmickove-lokaly-hotely-iv>